

Suflete de eroi

Ca unul dintre supraviețuitori, prieten cu Ion Gavrilă Ogoranu și camarad de lupte din perioada studenției clujene (1945-1948), am rămas și unul dintre medicii care l-au tratat și încurajat în boala pe care a suportat-o și a acceptat-o în ultimele luni de viață ca un martir. Noi, medicii, am încercat cu mijloacele științei omenești să-l smulgem din ghearele morții. Dar cu o zi înainte de deznodământ, el fiind încă internat la un spital clinic din Cluj, mi-a spus la telefon următoarele:

- Teo, să știi că numai sufletul a mai rămas din mine, corpul nu mi-l mai simt!

Și spunându-mi acestea, mi-am amintit de un alt erou al neamului românesc, inginerul agronom Traian Golea (aceeași profesie ca a lui Ion Gavrilă Ogoranu), care a ajuns după 1948 în exil în America și care și-a închinat întreaga viață luptei pentru apărarea și salvarea neamului românesc din robia comunistă. El a scris, a tipărit și a difuzat gratuit cărți despre România și neamul nostru înlănțuit, tuturor bibliotecile universitare din lume, inclusiv în țările stăpânite de comunismul rusesc. Această activitate a sa, pusă în balanță, întrece în mod sigur suma tuturor celorlalte activități ale întregului exil românesc.

Cei doi eroi, Traian Golea și Ion Gavrilă Ogoranu, au dorit să moară în țară, pe pământul strămoșesc, în "casele" lor.

Traian Golea s-a întors în România în ultimele zile ale vieții sale, ca să moară și să fie înmormântat în țara pentru care și-a jertfit întreaga viață. Nu voi uita niciodată cum, însoțindu-l în ultimele zile ale lunii septembrie 2004 de la aeroportul Otopeni direct la un spital din Brașov, o tânără doctoriță l-a primit protocolar și l-a întrebat sec:

- Ce vă doare?

El a privit-o mai insistent și apoi i-a răspuns cu obișnuitul zâmbet care-l caracteriza:

- Nimic nu mă doare, domnișoară, numai sufletul, dar ăsta este numai al meu, iar dumneata tot nu mi-l poți înțelege și nici nu mi-l poți vindeca!

Câtă asemănare între cele două momente terminale ale celor doi eroi! Căci și Ion Gavrilă Ogoranu, în care nu mai rămăsese decât sufletul, n-a vrut să moară într-un spital din Cluj și i-a cerut distinsei și iubitei sale soții să-l externeze din spital și să-l ducă să moară "acasă", în casa în care această soție eroină, Ana Gavrilă, l-a ținut ascuns 20 de ani, legându-se sufletește prin jurământ să împărtășească aceeași soartă în cazul în care ar fi fost depistați de "câinii securiști", adică executarea sentinței condamnării la moarte pentru Ion Gavrilă Ogoranu, de care în mod sigur și ea ar fi avut parte.

Este un exemplu de sacrificiu și iubire fără egal, de familie cu adevărat trăitoare în duh creștin. Și bunul Dumnezeu le-a răsplătit fidelitatea, trimițându-le îngeri păzitori și apărători împotriva uneltirilor meșteșugite, diavolești și omenești. Și sunt convins că, atunci când țara și neamul nostru se vor elibera și de neocomunism și își vor putea scrie adevărata istorie, această casă în care a locuit familia Ion și Ana Gavrilă va deveni un muzeu memorial, un loc de pelerinaj național. De-abia atunci oameni de cultură, istorici, scriitori, artiști vor immortaliza pentru generațiile viitoare această familie care a supraviețuit numai cu ajutorul Providenței, într-o vreme în care forțele răului au pus stăpânire pe toți cei lași, mișei sau defetiști, trădători de țară și vânzători de oameni.

Dr. Teofil MIJA

Canonizarea Sfinților Martiri Năsăudeni

platoul „La mocirlă”, de lângă mănăstirea Salva, au fost prezenți peste 10.000 de credincioși la Liturgia săvârșită cu prilejul proclamării publice a canonizării Sfinților Martiri Năsăudeni: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Telciu, Vasile din Zagra, mărturisitori ai credinței ortodoxe din veacul al XVIII-lea.

În ajunul sărbătorii, la Mănăstirea Bichigiu, s-a ținut ultimul parastas și s-a oficiat slujba privegherii în cinstea sfinților martiri. În cadrul ceremoniei de canonizare a avut loc slujba Acatistului Sfinților Năsăudeni, urmată de procesiunea și așezarea icoanei lor pe altarul unde s-a săvârșit Sfânta Liturghie. Mitropolitul Teofan al Moldovei a citit textul Tomosului sinodal de canonizare. Mitropolitul Laurențiu al Ardealului a citit mesajul PF Daniel adresat

ierarhilor și tuturor celor prezenți la Salva, care a subliniat importanța acestei sărbători și a îndemnat credincioșii să cinstească exemplul eroismului Sfinților Năsăudeni.

Textul sinaxarului sfinților martiri a fost citit de către pr.prof.dr.Ioan Chirilă, decanul Facultății de Teologie din Cluj. În cuvântul său, IPS Bartolomeu le-a vorbit celor prezenți despre mărturisirea martirică a lui Tănase Todoran și redescoperirea de către credincioșii români din Transilvania a rădăcinilor monahismului Transilvaniei, arătând că din jertfa martirilor răsar vetrele mănăstirești distruse de tunurile lui Bukow.

La finalul ceremoniei, IPS Bartolomeu a înmănat soborului de maici al Mănăstirii Salva Icoana Sfinților Martiri Năsăudeni.

(Reporter)

Testamentul Grupului Carpatin-Făgărășan, condus de Ion Gavrilă Ogoranu

Pe potecile munților, acest grup de tineri n-a purtat numai arme. Alături de onoarea, mândria și conștiința libertății neamului nostru, alături de durerea ceasului de față, în inima și creierul nostru, am purtat ca o povară scumpă: visuri, doruri și gânduri pentru vremile ce vor să vie. Visuri, doruri și gânduri, izvorâte și călite în dragoste pentru neamul nostru.

Și așa am înțeles noi, neamul nostru: o dără de foc sfânt, pierdută în negura vremurilor, în care din loc în loc strălucesc sori și luceferi, într-o ploaie de stele, și care izvorăște din hăul trecutului, de dincolo de vremea dacilor nemuritori. Iar înaintea noastră, în continuarea dărei de foc, printre crestele de brazi, vedem aceeași dără de lumină, din ce în ce mai puternică, terminată în visul nostru la picioarele Domnului Hristos în Ziua cea Mare.

Și-n această dără de foc, din urma și dinaintea noastră, noi, câțiva fii ai acestui neam, pe care destinul ne-a adunat pe aceste creste, ne aducem aportul nostru de foc, candela iubirii noastre de neam, jertfa noastră.

Vrem să aducem pe altarul patriei tot ce se va găsi mai bun în slaba noastră ființă pământească: libertatea noastră, tinerețea noastră, renunțările la o viață tihnită. Și de candela ce-am aprins-o va cere, pentru a lumina, însăși viața noastră, nu vom ezita să o sacrificăm. Nu am luat arma în mână să luptăm pentru ambiții deșarte de mărire omenească, nici din spirit de aventură, nici din ură pentru nimeni.

Cu atât mai mult suntem departe de meschinele probleme materiale, de pofta de îmbogățire în viitor. Niciunul din noi nu avem averi de apărut, nici interese de clasă. Niciodată, nici noi, nici părinții noștri, nu am exploatat munca și viața nimănui. Din contră, suntem din rândul acelor care în viață au cunoscut mai mult foamea și lipsurile, decât tihna și belșugul.

Ceea ce ne-a mănănat aici a fost dragostea de acest neam, liberă de orice meschinărie. Am învățat să privim neamul nostru, ca de altfel orice în lume, prin prisma dragostei. **Exiști în măsura în care iubești; și te înalți în măsura în care te jertfești pentru această iubire.**

Noi nu admirăm neamul nostru, nici nu căutăm să-l înțelegem și să-l studiem în virtutea nu știu cărui principiu scormit de mintea omenească. Noi îl iubim. Așa cum e. Așa cum își iubește copilul părinții lui. Și nu l-am schimbat cu oricare altul, nici în gând, cum nicio mamă din lume nu și-ar schimba copilul ei. În inima și mintea noastră n-au încolțit niciodată visuri și gânduri de emigrare prin nu știu ce țări fericite.

Voim să rămânem aici părtași ai durerilor și bucuriilor neamului, al destinului său, în valul căruia voim și noi să ne contopim soarta noastră.

Noi nu admirăm și nu lăudăm în cuvinte deșarte pe Ștefan cel Mare. Nici nu-i folosim numele ca soclu, pe care să înălțăm statuia nimicniciei noastre, noi îl iubim cu iubirea oșteanului care s-a jertfit sub comanda domnului, pentru libertatea Moldovei, la Valea Albă. Și ne plecăm spinarea alături de aprodul Purice, ca domnul să încalcece. Auzim ca o adiere dulce cuvintele de mulțumire ale lui Ștefan. Întindem o mână de frate peste veacuri apărătorilor Sarmizegetusei, arcașului lui Ștefan, oșteanului în opinci de la Rovine, pandurului lui Tudor și moșilor lui Horea și Iancu. Comunicăm de la suflet la suflet cu orice român de totdeauna, focul sfânt și cald al familiei românești.

În acești ani am găsit în suflete de români, adesea umili și nebagăți în seamă, atâta noblețe și atâta frumusețe, încât nu o viață, dar și o mie de vieți de ai avea, merită să le jertfești. Ne-am lovit însă și de atâta răutate, ipocrie, interese, ambiție prostească, zgârcenie și mai ales nepăsare, încât ni s-a umplut sufletul de durere, amărăciune și dezgust. A trebuit să primim pe obrazul nostru, nu odată, sărutul scârbos a lui Iuda și, nu odată, otrăviți cu roadele amare ale josniciei omenești, am ajuns în pragul deznădejdiei. Ne-am coborât atunci în adâncuri și din istorie ne-am luat din nou seva dătătoare de viață. Ne-am cuminecat din jertfa tuturor cător și-au dat viața pentru acest neam. Iar voi dragi camarazi căzuți din rânduri, ne-ați legat prin jertfa voastră cu putere, în lupta din care nu putem să ieșim decât biruitori sau morți.

Și mai ales am simțit în ceasurile negre mâna lui Dumnezeu, atunci când slabele noastre puteri omenești ne-ar fi dus la moarte și deznădejde. Aici, pe crestele munților, am simțit cuvintele Domnului, care ne-a spus că fără El nu putem face nimic. Și noi, prin suferința noastră, am învățat să-L iubim. Căci până nu vei suferi tu însuși, măcar o palmă sau o înjurătură pe nedrept, până atunci nu vei putea înțelege, drama de pe Golgota. Aceste gânduri, adânc frământate în nopți lungi de iarnă, îngropăți în zăpezi pe crestele Carpaților sau în ceasurile de veghe cu arma-n mână, vi le închinăm vouă, tineri din sate și orașe, ca semn al dragostei ce v-o purtăm, ca unora ce le va fi dat, când noi nu vom mai fi, să vadă și să desăvârșească marea și strălucita biruință românească.

Grupul carpatin-făgărășan, muntele Buzduganu, Săptămâna Mare, 1954.